Podpisnik: Irena Peer
Izdajatelj: SIGOV-CA
Serijska št.: 1235874414043
Podpisano: 4.9 2026 10 14

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

UPRAVNO SODIŠČE RS, ODDELEK V CELJU
ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
sodišče v
dne 1.9.2026
Podpis pristojne sodne osebe:

IV U 140/2025-42

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Celju, višja sodnica Irena Peer,

je v upravnem sporu tožeče stranke: **SPLOŠNA BOLNIŠNICA CELJE**, Oblakova ulica 5, Celje, ki jo zastopa Odvetniška pisarna . oper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

ob sodelovanju strank z interesom: 1. , novinarka , 2. **ODVETNIŠKA DRUŽBA** . , ki jo zastopa odvetnica zaposlena v

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja,**

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-111/2025/17 z dne 19. 8. 2025,

po **1. septembra 2026** opravljeni javni glavni obravnavi, istega dne

RAZSODILO:

I. Tožba se zavrne.

II. Tožeča stranka in druga stranka z interesom nosita sami svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

Uvodno o upravnem postopku

1. Tožnica v tem upravnem sporu Splošna bolnišnica Celje (v nadaljevanju tudi organ ali tožnica) je v upravnem postopku odločala o zahtevi prosilke (v nadaljevanju prosilka ali prva stranka z interesom), novinarke , za dostop do informacij javnega značaja, in sicer: - vseh pogodb, ki jih je Splošna bolnišnica Celje sklenila z Odvetniško družbo (ter z odvetnico pred ustanovitvijo navedene odvetniške družbe); - vseh računov, ki jih je Odvetniška družba izstavila Splošni bolnišnici Celje (in odvetnica pred ustanovitvijo navedene odvetniške družbe); - v primeru, da to ni razvidno iz izstavljenih računov, vseh prilog računov ali drugih dokumentov, iz katerih bo razvidno, katere storitve konkretno je Odvetniška družba (in odvetnica pred ustanovitvijo navedene odvetniške družbe) izvedla za Splošno bolnišnico Celje. Splošna bolnišnica Celje je zahtevi ugodila tako, da je posredovala pogodbo o pravnem svetovanju in zastopanju z dne 21. 12. 2022, sklenjeno z Odvetniško družbo , in vse račune, ki jih je navedena odvetniška družba izdala za opravo storitev na podlagi zgoraj navedene pogodbe. Zahtevo prosilke za posredovanje prilog računov ali drugih dokumentov, iz katerih je razvidno, katere storitve je Odvetniška družba izvedla za Splošno bolnišnico Celje, je zavrnila v delu, v katerem te vsebine predstavljajo eno od zakonsko opredeljenih izjem iz prvega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), pri čemer je Splošna bolnišnica Celje navedene izjeme v specifikaciji računov prekrila in prosilki posredovala delno anonimiziran dokument, pri tem pa se je sklicevala na razloge za anonimizacijo, navedene v obrazložitvi odločbe.

2. Prosilka je glede zavrnilnega dela odločbe organa vložila tožbo pri Informacijskem pooblaščencu (v nadaljevanju tudi toženka). Z izpodbijano odločbo je toženka odpravila svojo prejšnjo odločbo z dne 30. 6. 2025 (1. točka izreka). V 2. točki izreka izpodbijane odločbe je toženka pritožbi prosilke delno ugodila, odločbo organa z dne 7. 3. 2025 delno odpravila in organu naložila, da prosilki posreduje še specifikacije odvetniških storitev k računom na način, da v

teh specifikacijah prekrije podatke o imenih in priimkih fizičnih oseb, razen imen in priimkov javnih uslužbencev oziroma funkcionarjev, odvetnikov in zakonitih zastopnikov poslovnih subjektov.

3. V obrazložitvi odločbe se toženka opredeljuje do izjem po 8., 11. in 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Ugotavlja, da pogoji za obstoj izjeme iz 8. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki morajo biti podani hkrati, nedvomno niso izpolnjeni. Navaja, da navedbe organa, da besedilo oziroma vsebina specifikacij računov vsebuje osebna imena udeležencev pravdnih postopkov, ne utemeljujejo obstoja izjeme po navedenem določilu. S to izjemo se namreč varuje vsebina, ki je relevantna za posamezen sodni postopek, kar pa sami podatki o strankah postopka in opravilni številki sodnega postopka nedvomno niso.

4. Glede izjeme po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ toženka navaja, da morata biti za obstoj te izjeme kumulativno izpolnjena dva pogoja. Prvi pogoj je, da podatek izhaja iz dokumenta, ki je bil sestavljen v zvezi z notranjim delovanjem oziroma dejavnostjo organa. Drugi pogoj pa je specifični škodni test o tem, ali razkritje takšnega podatka povzroča motnjo pri delovanju oziroma dejavnosti organa. Toženka ugotavlja, da nedvomno ni izpolnjen prvi kriterij za obstoj te izjeme. Z obravnavano izjemo se namreč ob pogoju nastanka škode varuje dokumente, ki so izdelani zaradi notranjih potreb organa ali zaradi oblikovanja stališč v zvezi z delom organa oziroma dokumenti, iz katerih izhaja postopek ali način dela organa kot tudi njegova notranja politika. Ugotavlja, da zadevni dokumenti obsegajo splošne opise odvetniških storitev za organ, iz katerih ne izhajajo prav nobeni konkretnejši podatki o strategijah organa, njegovih stališčih, mnenjih in podobno. Poleg tega bi moral organ argumentacijo za to izjemo vezati na konkretne podatke iz zadevnih specifikacij, organ pa se nanje sklicuje splošno, torej kar na celotno zahtevano dokumentacijo skupaj. Nadalje toženka ugotavlja, da bi morali zahtevani podatki prestati še t. i. škodni test. Pri tem po oceni toženke zahtevane specifikacije ne obsegajo takšnih informacij, da bi bilo z njihovim razkritjem resno ovirano nadaljnje delo organa oziroma bi razkritje povzročilo motnje pri delovanju organa. Pri tem navaja, da je za izkaz škode po tej izjemi povsem nezadostna utemeljitev organa, da bi se z razkritjem vsebine ogrozil proces odločanja institucije, pri čemer bi za organ nastala resna in konkretna škoda. Navedbe organa označi za zelo pavšalne. Poleg tega opozarja, da tudi v primeru, če bi bili izjemi varstva notranjega delovanja organa in sodnega postopka podani, bi bilo treba upoštevati še določbo prve alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, saj gre za dokumente, povezane s porabo javnih sredstev. Toženka v nadaljevanju opredeljuje pojem porabe javnih sredstev in navaja, da iz prakse toženke in sodne prakse nedvomno izhaja, da so računi in specifikacije dela o pravnih storitvah prosto dostopne informacije javnega značaja. Zahtevani podatki sicer ne vsebujejo podatkov, ki bi izkazovali neposredno izplačilo javnih sredstev, vendar je treba upoštevati, da se vsebina teh podatkov nanaša na pogodbeno razmerje, ki ga je sklenil subjekt javnega

prava. Poslovni subjekti zasebnega prava se morajo zavedati, da so pri sklepanju pogodb z javnim sektorjem omejeni v svoji zasebnosti. Pri tem se toženka sklicuje na sodno prakso Upravnega sodišča Republike Slovenije (v nadaljevanju Upravno sodišče ali UPRS).

5. Ker se organ sklicuje tudi na varstvo osebnih podatkov v zvezi s podatki o udeležencih pravdnih postopkov, drugih udeležencev sestankov in posvetovanj, ki so na sestankih nastopali kot predstavniki drugih organov ali družb ter fizičnih oseb, se nadalje toženka opredeljuje še do izjeme po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Navaja, da zakonito podlago za razkritje osebnih podatkov funkcionarjev oziroma javnih uslužbencev v skladu s (c) točko prvega odstavka 6. člena Splošne uredbe o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju Splošna uredba) predstavlja prva alineja tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ. Gre namreč za podatke o porabi javnih sredstev in podatke v zvezi z opravljanjem delovnega razmerja javnega uslužbenca oziroma javne funkcije. Ti podatki so javni ne glede na to, ali posamezna fizična oseba ne opravlja več javne funkcije oziroma delovnega razmerja javnega uslužbenca. Varovanih osebnih podatkov ne predstavljajo podatki o odvetnikih. Ti so namreč javno dostopni v imeniku odvetnikov, ki je objavljen na spletnih straneh Odvetniške zbornice Slovenije in tudi v javno dostopnem Poslovnem registru Slovenije. Odvetniki v obravnavanem primeru ne nastopajo kot fizične osebe, ampak kot poslovni subjekti v zvezi z opravljanjem odvetniškega poklica. Navaja, da nadalje niso varovani osebni podatki družbenikov, ustanoviteljev ali članov organov gospodarskih družb in oseb, pooblaščenih za zastopanje, za katere je vpis v javni register obvezen. Dodaja pa, da ni pravne podlage za razkritje podatkov o imenih in priimkih drugih fizičnih oseb, torej tistih, ki v obravnavanem niso javni uslužbenci oziroma funkcionarji in niso niti odvetniki niti zakoniti zastopniki poslovnih subjektov. Ker tako podatki o imenih in priimkih posameznih fizičnih oseb v specifikacijah računov niso prosto dostopni, je v tem delu podana izjema dostopa po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, zato je toženka v tem delu sledila odločitvi organa.

Povzetek bistvenih navedb strank v upravnem sporu

6. **Tožnica** se z odločitvijo toženke ne strinja, zato vlaga tožbo v upravnem sporu. Navaja, da je toženka napačno uporabila materialno pravo, nepravilno in nepopolno ugotovila dejansko stanje in kršila pravila postopka. Sodišču primarno predlaga, da tožbi ugodi, izpodbijano odločbo toženke v 2. točki izreka odpravi in zadevo reši samo tako, da v celoti zavrne pritožbo prosilke in potrdi odločbo tožnice z dne 7. 3. 2025. Podredno predlaga ugoditev tožbi in odpravo 2. točke izreka izpodbijane odločbe in vrnitev zadeve toženki v ponovno odločanje. Zahteva tudi povrnitev stroškov postopka z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

7. Glede obstoja izjeme po 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ navaja, da toženka prezre, da je navedba konkretnega podatka o postopku skupaj s

specifikacijo opravljenih storitev v posameznem postopku sama po sebi škodljiva za izvedbo postopka. Izpodbijana odločba v tem delu nima razlogov in se je ne da preizkusiti, zato je po mnenju tožnice podana absolutna bistvena kršitev pravil postopka po 7. točki drugega odstavka 237. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP). Tožnica meni, da že iz opisa te izjeme v zakonu izhaja, da se ne nanaša le na vsebino, relevantno za posamezni sodni postopek, temveč gre za podatek, ki je pridobljen ali sestavljen zaradi sodnega postopka. Tudi posamezna odvetniška opravila, ki so v interesu stranke in ki jih je iz specifikacije mogoče razbrati, predstavljajo podatek, katerega razkritje bi lahko škodovalo izvedbi posameznega sodnega postopka. V kolikor je toženka štela, da so bila pojasnila tožnice v izpodbijani odločbi preskopa, bi jo na podlagi 7. in 8. člena ZUP morala pozvati k dodatnim pojasnilom, vendar tega ni storila. Tožnica trdi, da iz 13. do 15. točke obrazložitve izhaja, da je v tem delu dejansko stanje nepopolno ugotovljeno, da je napačno uporabljeno materialno pravo in da so zgrešene že izpostavljene kršitve pravil postopka.

8. Tožnica se nadalje ne strinja z odločitvijo toženke, da ni podana izjema po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Toženki očita, da je prezrla, da iz samega opisa in dejstva navedbe predmeta sodelovanja z odvetnikom izhaja tudi delovanje in ukrepi organa, kar lahko že samo po sebi ogrozi notranje delovanje organa. Drugačen zaključek toženke je po mnenju tožnice zmoten. V tem delu je po mnenju tožnice storjena tudi bistvena kršitev pravil postopka po 7. točki drugega odstavka 237. člena ZUP. Meni namreč, da je izpodbijana odločba sama s sabo v nasprotju, ko po eni strani navaja, da podatki iz specifikacij ne predstavljajo konkretnih informacij o strategijah organa, mnenjih, stališčih, po drugi strani pa toženka sama navaja, da iz specifikacij izhaja podatek o tem, v zvezi s čim je tožnica potrebovala odvetniške storitve, kar tožnico neupravičeno spravlja v slabši in manj ugodni položaj. Navaja, da tožnica v svoji odločbi ni mogla navesti natančnejših razlogov za odločitev, ne da bi pri tem sama kršila določila ZDIJZ glede izjem, določenih v prvem odstavku 6. člena ZDIJZ, in s tem pomembno ogrozila lastne pravice in interese. Kolikor je toženka štela, da so bila njena pojasnila v izpodbijani odločbi preskopa, bi jo morala v okviru 7. in 8. člena ZUP pozvati k dodatnim pojasnilom, tega pa ni storila.

9. Tožnica se ne strinja niti s stališči toženke glede obstoja izjeme po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Toženki očita razhajanje med vsebino izreka in obrazložitvijo odločbe, saj iz izreka izhaja, da mora tožnica prekriti podatke o imenih in priimkih fizičnih oseb, razen imen in priimkov javnih uslužbencev oziroma funkcionarjev, odvetnikov in zakonitih zastopnikov poslovnih subjektov, medtem ko iz 29. točke obrazložitve odločbe izhaja, da podatki o imenih in priimkih fizičnih oseb niso prosto dostopni in je torej izjema po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ podana. Nadalje opozarja, da tožnica svoje odločitve za prekritje imen in priimkov njenih zaposlenih ni utemeljevala na tej izjemi, temveč na izjemi iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, torej na notranjem delovanju zavoda. Tožnica vztraja, da je ravnala pravilno, saj bi bilo sicer mogoče imena in priimke zaposlenih uporabiti za izvedbo neupravičenih pritiskov v

nadaljnjih postopkih odločanja in za okrnitev njihovega dobrega imena, posledično pa bi se ogrozilo notranje delovanje tožnice. Navaja, da izpodbijana odločba v tem delu nima razlogov in se je ne da preizkusiti, zaradi česar je podana absolutna bistvena kršitev pravil upravnega postopka. Glede obrazložitve izpodbijane odločbe, v katerem toženka navaja, da imena odvetnikov niso varovana, tožnica trdi, da je toženka prezrla, da ne glede na objavo odvetnikov v imeniku odvetnikov, slednjim ni mogoče odreči pravice kot posameznikom, da se njihovi osebni podatki ne razkrivajo. V konkretnem primeru je bilo pooblastilno razmerje sklenjeno z odvetniško družbo, ki je kot delodajalec dolžna varovati osebne podatke svojih zaposlenih, poleg tega pa je nerazkritje imen odvetnikov varovano tudi v okviru načela zaupnosti v razmerju stranka – odvetnik in v izogib nedopustnim pritiskom in izpostavljanjem konkretnih odvetnikov. Zgolj sodelovanje odvetnikov s stranko, ki je zavezanec po ZDIJZ, ne predstavlja podlage, na kateri bi bil odvetnik dolžan trpeti razkritje osebnih podatkov in poseg v svojo zasebnost. Tak poseg ni dopusten, ne da bi se pred tem opravilo tehtanje kolidirajočih se pravic, v zvezi s tem pa izpodbijana odločba nima nikakršnih razlogov in se je ne da preizkusiti.

10. Tožnica nadalje zatrjuje, da sama specifikacija ne predstavlja podatka o porabi javnih sredstev in da razkritje podatkov ne bo v ničemer pripomoglo h kontroli javnih sredstev, prav tako njihovo delno prekritje v ničemer ne onemogoča preverjanja porabe javnih sredstev. Toženki očita, da je (tudi v tem delu) dejansko stanje napačno ugotovljeno, posledično pa napačno uporabljeno materialno pravo. Toženka je zato prekomerno posegla v tožničine pravice in podpira zlorabo pravice do dostopa do informacij javnega značaja. Z izvršitvijo izpodbijane odločbe bi se prekomerno poseglo v tožničino pravico do zasebnosti, varovano s 35. členom Ustave Republike Slovenije (v nadaljevanju Ustava), pravico do poštenega sodnega postopka po 23. členu Ustave v primeru razkrivanja podatkov o odprtih sodnih postopkih, nadalje pa v načelo enakosti iz 14. člena Ustave, saj bi bilo z razkritjem zaupnih podatkov ogroženo notranje delovanje tožnice, s čimer se tožnico postavlja v bistveno slabši položaj v primerjavi z drugimi. Izpodbijana odločba je tudi v tem delu pomanjkljiva in se je ne da preizkusiti, zato je po mnenju tožnice podana absolutna bistvena kršitev določb postopka po 7. točki drugega odstavka 237. člena ZUP.

11. Tožnica se v nadaljevanju podrobneje opredeli do razlogov za anonimizacijo podatkov v vsaki posamezni specifikaciji.

12. **Toženka** v odgovoru na tožbo vztraja pri navedbah v izpodbijani odločbi in prereka drugačne navedbe tožnice. Glede očitka, da ni ravnala po 7. in 8. členu ZUP, pojasnjuje, da je sama pritožbeni organ, ki je dolžan preizkusiti odločbo organa prve stopnje. Na tožnici kot organu prve stopnje je, da svojo odločbo ustrezno obrazloži v skladu z 214. členom ZUP. Tožnica zato z dodatnimi pojasnili kot organ prve stopnje ne bi mogla sanirati svoje obrazložitve.

13. Izpostavlja namen izjeme po 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ in posebej

izpostavlja, da je tožnica podatke, ki sodijo pod izjemo varstva sodnega postopka, opredelila pavšalno in svoje odločitve ni utemeljila. Pavšalnost in nekonkretiziranost obrazložitve odločitve tožnici očita tudi glede dela odločbe, v katerem se tožnica sklicuje na izjemo po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Opozarja na lastno prakso in upravnosodno prakso, iz katere izhaja, da so računi in specifikacije dela o pravnih storitvah prosto dostopne informacije javnega značaja.

14. Toženka meni, da gre pri opredelitvi osebnih imen v specifikacijah, ki jih je toženka presojala v povezavi z izjemo po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, za popolno sprenevedanje tožnice, ki trdi, da gre za izjemo po 11. točki iste določbe. Opozarja, da če gre za podatke o porabi javnih sredstev in podatke, povezane s funkcijo ali delovnim mestom javnega uslužbenca v skladu s prvo alinejo tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, ni relevantno, ali je podana izjema iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ.

15. Toženka ugovarja prekluzijo glede tožbenih navedb, ki se nanašajo na posamezne specifikacije. Trdi, da tožnica navaja nova dejstva, ki bi jih lahko upoštevala že v postopku na prvi stopnji, vendar jih ni. Ne glede na navedeno so navedbe tožnice zgolj na opisni ravni, brez zadostnih utemeljitev o nastanku škode v primeru razkritja.

16. **Prva stranka z interesom** v odgovoru na tožbo pojasnjuje ozadje svoje zahteve za dostop do informacij javnega značaja. Pritrjuje stališču toženke glede razkritja osebnih imen javnih uslužbencev in odvetnikov in pojasnjuje interes za razkritje podatka o tem, katere zadeve je obravnavala odvetnica Prav tako se strinja z razlogi toženke glede okoliščin, v katerih se varuje sodni postopek, nadalje pa tudi nasprotuje tožničinim trditvam, ki se nanašajo na obstoj izjeme po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Opozarja, da je tožnica del specifikacije računa št. 7/23 posredovala drugim medijskim hišam, kar potrjuje, da je zavrnitev njene zahteve neutemeljena. Izpostavlja še, da med podatke o porabi javnih sredstev sodijo vsi podatki, ki izkazujejo, ali je organ ravnal gospodarno, kakšne obveznosti je prevzel, pod kakšnimi pogoji in kakšne finančne posledice ima sklenjena pogodba na proračun. Iz v celoti anonimiziranih podatkov, ki jih je prejela od tožnice, ni mogoče razbrati ničesar, kaj šele ocenjevati smotrnost in gospodarnost porabe javnih sredstev.

17. Prva stranka z interesom še navaja, da se tožnica v upravnem sporu prvič sklicuje na izjemo iz 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, to je na varstvo poslovne skrivnosti. Navaja, da mora biti ta v skladu z določbami Zakona o gospodarskih družbah (v nadaljevanju ZGD-1) določena s posebnim sklepom, ki mora biti sprejet pred vložitvijo zahteve za dostop do javnih informacij, tožnica pa se na obstoj takšnega sklepa ne sklicuje.

18. **Druga stranka z interesom Odvetniška družba**

v odgovoru na tožbo navaja, da se v celoti strinja s tožničinimi navedbami. Sklicuje se na varovanje zaveze o zaupnosti odvetnika po Zakonu o odvetništvu (v nadaljevanju ZOdv) in Kodeksu odvetniške poklicne etike. Navaja, da razkritje vsebine specifikacij pomeni razkritje zaupnih informacij, ki sodijo v jedro odvetniške poklicne tajnosti. Nadzor nad porabo javnih sredstev ne zahteva razkritja vsebine odvetniških storitev in ne služi transparentnosti. Tak poseg ni niti nujen niti sorazmeren, saj je nadzor nad porabo javnih sredstev v celoti izvedljiv z manj invazivnimi sredstvi, kot so anonimizirani ali agregirani podatki. Opozarja na posledice, ki bi jih utrpela stranka, če bi se tretji osebi omogočil vpogled v celotne specifikacije računov.

19. Druga stranka z interesom se sklicuje na varovanje poklicne tajnosti, ki se razteza tudi na podrobne časovne in vsebinske specifikacije opravljenega dela. Poudarja, da ni nikomur dovoljeno seznaniti se s specifikacijo, saj že vpogled vanjo pomeni razkritje zaupnih informacij. Sklicuje se na ustavnosodno presojo odvetniške zasebnosti.

20. Izrecno nasprotuje stališču toženke, da za razkritje osebnih imen odvetnikov, zaposlenih pri drugi stranki z interesom, obstoji pravni temelj. Trdi, da gre pri tem za izjemo iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Dejstvo, da je odvetništvo del pravosodja in da so imena odvetnikov objavljena v imeniku Odvetniške zbornice Slovenije, ne pomeni splošne in neomejene privolitve v razkrivanje osebnih podatkov v vsakršnem kontekstu. Odvetniška družba je kot delodajalec dolžna varovati osebne podatke svojih zaposlenih in preprečiti njihovo neupravičeno razkrivanje. Poleg tega razkritje identitete posameznih odvetnikov v povezavi s konkretnimi zadevami ali storitvami omogoča sklepanje o vsebini zastopanja, notranji organizaciji dela in pravni strategiji strank. Takšno razkrivanje bi vodilo do nedopustnih pritiskov, izpostavljanje ali diskreditacije odvetnikov. Razkritje imen odvetnikov ni v stvarni povezavi s preverjanjem porabe javnih sredstev, saj je ta cilj mogoče doseči z razkritjem anonimiziranih ali agregiranih podatkov.

21. **Tožnica** v nadaljnjih pripravljalnih vlogah navaja, da je razlaga toženke, po kateri naj bi izjema iz 8. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ varovala zgolj pravilno izvedbo sodnega postopka kot takega, ne pa tudi interesov strank v postopku, zmotna. Trdi, da interesi strank niso ločeni ali nepomembni, temveč so del poštenega sodnega postopka, zato vsako razkritje, ki bi prizadelo procesni položaj ene od strank, nujno škoduje izvedbi samega postopka. Tudi posamezna odvetniška opravila, ki jih je možno razbrati iz specifikacije, predstavljajo podatek, katerega razkritje bi lahko škodovalo izvedbi samega postopka. Tožnica navaja, da v svoji odločbi ni mogla navesti natančnejših razlogov za zavrnitev zahteve, ne da bi ob tem sama kršila izjeme, določene v prvem odstavku 6. člena ZDIJZ, in ogrozila svoje pravice in interese.

22. Tožnica še navaja, da je delno prekritje imen in priimkov zaposlenih upravičeno, ker bi razkritje povzročilo neupravičene pritiske, okrnilo ugled zaposlenih in

ogrozilo notranje delovanje organa. Nadalje navaja, da je upravičeno tudi delno prekritje imen zaposlenih odvetnikov, ker se s tem varuje osebne podatke, načelo zaupnosti stranka - odvetnik, notranje delovanje odvetniške družbe in preprečuje neupravičene pritiske ali izpostavljanje posameznikov. Pri tem je transparentnost porabe javnih sredstev s posredovanimi računi ohranjena, saj celotni računi ostajajo razkriti. Nadalje meni, da svetovanje glede financiranja določenega področja, glede javnega razpisa glede vzdrževanja, medijske izpostavljenosti ipd. razkriva podatke o notranjem delovanju tožnice in jo dela ranljivo, ker da se že na podlagi tega lahko razbere njena taktika in strategija ter njene šibkosti. Takšno razkrivanje bi tožnico neupravičeno izpostavilo nepotrebnim in neupravičenim pritiskom, povzročilo njeno neučinkovitost, povečalo stroške, poslabšalo njeno pogajalsko pozicijo, povzročilo motnje v pogajalskih procesih in razkrilo njene notranje metode dela.

23. Tožnica nadalje meni, da glede tožbenih opredelitev po posameznih specifikacijah ni prekludirana. Trdi, da je podala zadostno dejstveno podlago, na podlagi katere bi jo bil pritožbeni organ dolžan pozvati, naj predloži dodatne dokazne predloge in navedbe. Poleg tega pri navajanju dodatnih opredelitev po posameznih specifikacijah ne gre za navajanje novot, ampak le dodatno preciziranje in izkazovanje navedb tožnice, ki jih tožnica ni mogla podati, ne da pri tem ne bi sama kršila določil ZDIJZ glede določenih izjem po prvem odstavku 6. člena tega zakona.

Dokazni sklep

24. Sodišče je v zadevi opravilo narok za glavno obravnavo, na katerem je v dokazne namene pogledalo in prebralo listine upravnega spisa in listinske dokaze, ki jih je predložila tožnica (priloge A2-A4, A6, A7).

25. Sodišče je zavrnilo izvedbo po tožnici in drugi stranki z interesom predlaganega dokaza z branjem spletnega članka Komisije za preprečevanje korupcije (v nadaljevanju KPK) z dne 17. 10. 2025 (priloga A5 oziroma C2) in dokazni predlog prve stranke z interesom po vpogledu v spletno stran KPK, na kateri je javno objavljen naveden članek. Prav tako je zavrnilo dokaz z branjem pritožbe Odvetniške družbe z dne 7. 5. 2025 s prilogami, naslovljene na Novinarsko častno razsodišče (priloga C3). Zavrnitev navedenih dokazov temelji na postopkovnih pravilih, ki v upravnem sporu omogočajo le omejeno navajanje novih dejstev in predlaganje novih dokazov. Upravni postopek je oprt na ureditev, v skladu s katero lahko upravni organ odloča le tako, da upošteva tista dejstva in dokaze, ki obstajajo in so mu znana ob obravnavanju zadeve na ustni obravnavi oziroma vsaj ob izdaji odločbe ter zato zavezuje stranke, da pri ugotavljanju dejanskega stanja aktivno sodelujejo. Sankcije za opustitev teh določb v upravnem sporu določa tretji odstavek 20. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1), po katerem stranke v upravnem sporu ne smejo navajati dejstev in predlagati dokazov, če so imele možnost navajati ta dejstva in predlagati te dokaze v postopku pred izdajo akta.

Nadalje 52. člen ZUS-1 določa, da lahko tožnik v tožbi navaja nova dejstva in nove dokaze, vendar pa mora obrazložiti, zakaj jih ni navedel že v postopku izdaje upravnega akta. Nova dejstva in novi dokazi se lahko upoštevajo kot tožbeni razlogi le, če so obstajali v času odločanja na prvi stopnji postopka izdaje upravnega akta in če jih stranka upravičeno ni mogla predložiti oziroma navesti v postopku izdaje upravnega akta. Iz citiranih določb izhaja, da se eden od vsebinskih pogojev za dopustnost tožbenih novot nanaša na časovno dimenzijo nastanka (obstoja) novih dokazov. Izvedbe dokazov v prilogah A5 in C2 in vpogleda na spletne strani KPK zato ni mogoče dovoliti iz razloga, ker gre za dokaze, nastale po izdaji izpodbijane odločbe in se torej toženka objektivno ne bi mogla opreti nanje ob izdaji izpodbijane odločbe. Sodišče je zato izvedbo navedenih (nedovoljenih) dokazov zavrnilo.

26. Drugi vsebinski pogoj je, da je pasivnost stranke v upravnem postopku upravičena. Sodišče je zato na naroku 1. 9. 2026 drugo stranko z interesom pozvalo, da sodišču pojasni, zakaj pritožbe z dne 7. 5. 2025 zoper , in : (priloga C3) ni predložila že v postopku pred izdajo izpodbijane odločbe toženke. Druga stranka z interesom je navajala, da se v postopku pred izdajo izpodbijane odločbe dokaz ni zdel relevanten in se je kot tak izkazal šele v postopku pred sodiščem. Sodišče je pojasnilo stranke ocenilo kot neprepričljivo in mu ni sledilo. Stranka z interesom je bila v postopku pred Informacijskim pooblaščencem pozvana k izjavi in je to pravico izkoristila tako, da je vložila izjavo z dne 20. 6. 2025. Ob ustrezni skrbnosti bi zato lahko pritožbo z dne 7. 5. 2025, predložila pravočasno, saj je bila pritožba spisana pred vložitvijo izjave v upravnem postopku. Lastna presoja stranke o tem, ali je dokaz relevanten, ne da bi stranka dodatno obrazložila okoliščine, na katere opira takšno stališče, ne upravičuje njene zamude. K temu sodišče dodaja, da kritika novinarskega dela oziroma poročanja in morebitnih kršitev Kodeksa novinarjev Slovenije ni predmet tega postopka in zato gre za nerelevanten dokaz v predmetni zadevi.

27. Sodišče ni izvedlo niti tožničinega dokaza z zaslišanjem priče , ki se mu je pridružila druga stranka z interesom, ker sta stranki na naroku 1. 9. 2026 dokazni predlog umaknili.

K I. točki izreka

28. Tožba ni utemeljena.

Splošno k tožbi

29. Sporno razmerje med strankami sega na področje dostopa do informacij javnega značaja, ki ga ureja ZDIJZ. ZDIJZ ureja postopek dostopa in ponovne uporabe informacij javnega značaja, s katerimi razpolagajo državni organi, organi lokalnih skupnosti, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb (prvi odstavek 1. člena ZDIJZ).

Informacija javnega značaja je informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb (prvi odstavek 4. člena ZDIJZ). Informacije javnega značaja so prosto dostopne pravnim ali fizičnim osebam (prvi odstavek 5. člena ZDIJZ). Prvi odstavek 6. člena ZDIJZ taksativno določa enajst izjem od dostopa do zahtevanih dokumentov, zaradi katerih lahko organ v celoti ali delno zavrne zahtevo prosilca, v tretjem odstavku 6. člena pa določa izjeme od teh izjem.

30. Sodišče ugotavlja, da je prva stranka z interesom kot prosilka na tožnico naslovila zahtevo za posredovanje: (-) vseh pogodb, ki jih je Splošna bolnišnica Celje, torej tožnica, sklenila z Odvetniško družbo). (ter z odvetnico pred ustanovitvijo navedene odvetniške družbe); (-) vseh računov, ki jih je Odvetniška družba o. izstavila Splošni bolnišnici Celje (in odvetnica pred ustanovitvijo navedene odvetniške družbe); (-) v primeru, da to ni razvidno iz izstavljenih računov, vseh prilog računov ali drugih dokumentov, iz katerih bo razvidno, katere storitve konkretno je Odvetniška družba (in odvetnica pred ustanovitvijo navedene odvetniške družbe) izvedla za tožnico. Iz odločbe tožnice št. 74/DK-2025 z dne 7. 3. 2025 izhaja, da so v konkretni zadevi izpolnjene vse predpostavke za obstoj informacije javnega značaja, določene v prvem odstavku 4. člena ZDIJZ, vendar pa so glede zahtevanih prilog k računom (specifikacij) podane določene izjeme iz prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, na podlagi katerih je tožnica zahtevo za dostop do specifikacij k računom delno zavrnila s sklicevanjem na izjeme iz 3., 8. in 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Da je specifikacija k računom, ki jih je tožnici izstavila druga stranka z interesom, prav tako informacija javnega značaja, ugotavlja sama tožnica v svoji odločbi in tega ne zanika niti v tožbi, prav tako ne zanika, da je zavezanka iz prvega odstavka 1. člena ZDIJZ za posredovanje informacij javnega značaja. V obravnavani zadevi je sporno, ali je toženka pravilno naložila tožnici, da mora prvi stranki z interesom posredovati vse zahtevane specifikacije odvetniških storitev k računom, posamezne v celoti, posamezne s prekritjem določenih podatkov. Tožnica namreč postavlja trditev, da obstojijo izjeme iz prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki zahtevajo prekritje (anonimizacijo) podatkov v specifikacijah računov v večjem obsegu, kot je določila toženka.

O prepovedi navajanja novih dejstev in dokazov v upravnem sporu

31. ZUS-1 v 17. členu določa, da je tožnik oseba, ki je bila stranka ali stranski udeleženec v postopku izdaje upravnega akta (prvi odstavek), da tožnik ne more biti organ, ki je odločal v končanem postopku (četrti odstavek) in da je toženec država, lokalna skupnost oziroma druga pravna oseba, ki je izdala upravni akt, s

katerim je bil postopek odločanja končan (peti odstavek). Iz določb ZUS-1 izhaja, da Splošni bolnišnici Celje kot organu, ki je odločal na prvi stopnji v upravnem postopku, ne gre položaj tožnice v upravnem sporu, vendar ji takšno upravičenje daje poseben zakon. ZDIJZ v 27. členu določa, da ima prosilec zoper odločbo, s katero je organ odločil o zahtevi za dostop do informacij javnega značaja, pravico do pritožbe in da o pritožbi odloča Informacijski pooblaščenec. Nadalje 31. člen ZDIJZ v zvezi s sodnim varstvom določa, da je zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca mogoče začeti upravni spor skladno z zakonom. Iz 10. člena Zakona o Informacijskem pooblaščencu (v nadaljevanju ZInfP) pa izhaja, da lahko upravni spor zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca sproži tudi organ. Odločba, ki jo lahko organ izpodbija v postopku pred Upravnim sodiščem, je tako odločba drugostopenjskega organa v upravnem postopku.

32. Glede na opisano specifično situacijo, ko ima položaj tožnika prvostopenjski organ iz upravnega postopka, položaj toženca pa drugostopenjski organ iz upravnega postopka, se je sodišče ukvarjalo z vprašanjem, ali tožnico v upravnem sporu zavezujejo določbe ZUS-1, ki urejajo navajanje novih dejstev in dokazov v upravnem sporu. Kot je že navedeno, ZUS-1 v tretjem odstavku 20. člena določa, da stranke v upravnem sporu ne smejo navajati dejstev in predlagati dokazov, če so imele možnost navajati ta dejstva in predlagati te dokaze v postopku pred izdajo akta. V 52. členu so predpisani pogoji za upoštevnost navedb in dokazov, prvič navedenih ali predlaganih šele v tožbi. Iz teh določb izhaja, da ZUS-1 dopušča navajanje novot tako v tožbi kot v nadaljevanju upravnega spora pod predpisanimi pogoji, pri čemer je izpolnitev teh pogojev utemeljena podlaga oziroma razlog, da sodišče te navedbe in dokazne predloge upošteva v še nepravnomočno končanem upravnem sporu kot tožbeni razlog. Eden od pogojev je, da tožnik dejstev in dokaznih predlogov v postopku pred izdajo izpodbijanega akta ni navedel iz upravičenih razlogov, torej brez lastne krivde.

33. Vrhovno sodišče Republike Slovenije (v nadaljevanju Vrhovno sodišče ali VSRS) je v svojih odločbah[1] glede tega že navedlo, da so novote v tožbi upravičene, če drugostopenjski upravni organ spremeni materialnopravno podlago odločitve, ali če se v času po izdaji izpodbijanega upravnega akta oblikuje sodna praksa, ki je upravni organ ni mogel poznati. Nadalje stranka ne more biti omejena s prepovedjo podajanja novot niti kasneje, to je med samim upravnim sporom, če se z njimi odziva na navedbe nasprotne stranke, na rezultat dokaznega postopka ali na nova pravna stališča sodišča oziroma nasprotne stranke kot pravne podlage za odločitev. Enako velja, če sodišče presodi, da je odločitev upravnega organa pravilna, vendar iz drugih razlogov, kot so navedeni v upravnem aktu (tretja alineja drugega odstavka 63. člena ZUS-1). V teh okoliščinah gre za položaje, ki jih stranka ni mogla predvideti in ji za pozne navedbe ni mogoče pripisati krivde, zato jih je treba dopustiti zaradi zagotavljanja pravice do

1 Glej sklep VSRS X Ips 40/2022 z dne 13. 9. 2023, 16. točka obrazložitve, in sodbo VSRS X Ips 33/2024 z dne 19. 3. 2025, 20. točka obrazložitve.

izjavljanja. Tudi o tem je Vrhovno sodišče že sprejelo stališče,[2] in sicer da navedeno narekuje Upravnemu sodišču, naj tožniku omogoči izjavo o dejstvih in okoliščinah, ki so pomembne z vidika nove pravne kvalifikacije kot podlage za odločitev oziroma podlage, po kateri bo sodišče presojalo utemeljenost tožbe, saj v tem pogledu niso pravnorelevantna dejstva in okoliščine nujno samo ta, ki so bila ugotovljena v dosedanjem (upravnem) postopku. Zato je tožnik v okviru pravice do izjave v zvezi s spremenjeno podlago za odločitev upravičen navajati tudi nova dejstva in predlagati izvedbo novih (drugih) dokazov, saj teh praviloma ni mogel predložiti oziroma ni mogel navesti v postopku izdaje upravnega akta in glede njih po naravi stvari ne more nastopiti prekluzija iz 52. člena ZUS-1.

34. Sodišče v obravnavani zadevi izpostavlja, da je prepoved navajanja novih dejstev in novih dokazov uzakonjena za vse stranke postopka v tretjem odstavku 20. člena ZUS-1, ki je umeščen med splošna pravila postopka. 52. člen ZUS-1 pomeni izvedbo tega splošnega pravila v tožbi, pri čemer sodišče dodaja, da drugi stavek 52. člena ZUS-1 vsebinska pogoja za dopustnost navajanja novot (časovna umestitev novot in opravičljivi razlogi) predpisuje za stranke postopka in ne zgolj za tožnika. Pri tem iz navedenih določb ZUS-1 izhaja, da je pojem stranke vezan na opredelitev stranke v upravnem sporu in ne morebiti na stranko, kot jo opredeljujejo pravila upravnega postopka. Določbe ZUS-1 glede pogojev za uveljavljanje oziroma upoštevanje novih dejstev in dokazov tako veljajo za vse stranke upravnega spora, kar pomeni, da bi sodišče to pravilo moralo uveljaviti tudi za organ, ki je odločal v upravnem postopku (ki je praviloma toženec, tudi ta je namreč v skladu s petim odstavkom 17. člena ZUS-1 stranka v postopku upravnega spora). V drugih (klasičnih) upravnih sporih, v katerih imajo stranke položaj, kot ga določajo pravila iz 17. člena ZUS-1, upravni organ položaj stranke - toženca pridobi šele v upravnem sporu pred sodiščem, medtem ko je v upravnem postopku organ odločanja. Vendar pa mu zaradi tega pravila upravnega spora ne dajejo upravičenja, da bi v upravnem sporu smel mimo obravnavanih določb navajati dejstva, ki jih v postopku izdaje odločbe ni ugotovil in se nanje ni skliceval, ali predlagati nove dokaze, ki jih ni uporabil in dokazno ocenil v upravnem postopku. Za organ odločanja v upravnem sporu veljajo stroga pravila, da se ne upoštevajo nobene navedbe, s katerimi bi dopolnjeval obrazložitev izpodbijanega akta oziroma širil, dopolnjeval ali dodatno utemeljeval razloge, na katerih temelji njegova odločitev. Velja poudariti, da upravni organ v upravnem postopku zavezuje načelo materialne resnice iz 8. člena ZUP, ki se uresničuje (tudi) preko preiskovalnega načela. Preiskovalno načelo uradni osebi nalaga, da pred izdajo odločbe ugotovi vsa dejstva in okoliščine, pomembne za odločitev, in da izvaja dokaze o teh dejstvih, tudi o tistih, ki v postopku niso bila navedena, sem pa sodi tudi zbiranje dokazov (138. in 139. člen ZUP).

35. Postopek pred organom – zavezancem za posredovanje informacij javnega

2 Glej sklep VSRS X Ips 13/2023 z dne 22. 11. 2023, 12. in 13. točka obrazložitve.

značaja je podvržen pravilom ZUP, če ZDIJZ ne določa drugače. To izrecno določata drugi odstavek 15. člena ZDIJZ in prvi odstavek 21. člena ZDIJZ, poleg tega pa 22. člen ZDIJZ prvostopenjskemu organu v primeru delne ali popolne zavrnitve zahteve za dostop nalaga izdajo pisne odločbe, za katero posebej določa, da mora poleg ostalih sestavin vsebovati obrazložitev razlogov, zaradi katerih je bila zahteva zavrnjena (peti odstavek).[3] Postopek po ZDIJZ je dvostopenjski in tudi za pritožbeni postopek ZDIJZ uzakonja odločanje po pravilih, ki urejajo splošni upravni postopek (četrti odstavek 27. člena ZDIJZ). Navedeno kaže na specifični položaj Informacijskega pooblaščenca, ki ga pri odločanju v upravnem postopku zavezujejo določbe ZUP, ki se nanašajo na delo organa druge stopnje in ne na delo in postopek upravnega organ prve stopnje. Z vidika konkretne zadeve in tožbenih navedb zato niso utemeljeni tožbeni očitki tožnice, da je toženka kršila postopkovne določbe 7. in 8. člena ZUP, ker bi jo morala pozvati k dodatnim pojasnilom, saj določbe ZUP (246. - 254. člen) in posebne določbe ZDIJZ (27. člen) in ZInfP (10. člen) o obravnavanju pritožbe ne določajo, da bi moral pritožbeni organ pred odločitvijo o pritožbi dati možnost izjave tudi prvostopenjskemu organu.[4]

36. Drži, da tožnica v konkretni zadevi spričo svojega položaja v upravnem postopku na drugi stopnji ni imela možnosti navajanja dejstev in dokazov oziroma te možnosti v upravnem postopku ni imela v svojstvu stranke postopka, vendar pa po prepričanju sodišča ni mogoče spregledati, da je upravni postopek enovit postopek in da postopek izdaje izpodbijanega upravnega akta zajema tudi predhodni postopek na prvi stopnji. V tem enovitem postopku pa je tožnica pred izdajo izpodbijane odločbe vendarle imela ne le možnost, temveč zakonsko dolžnost v svoji odločbi pojasniti vse pravnorelevantne okoliščine, ki so narekovale delno zavrnitev zahteve za dostop. V skladu z ustaljeno sodno prakso je trditveno in dokazno breme za zavrnitev zahteve za dostop do informacij javnega značaja na organu, torej tožnici, in to breme tožnice ne zadane šele v upravnem sporu, temveč ga nosi že ob zavrnitvi zahteve, torej ob izdaji svoje odločbe. Ravno tožnica je tista, ki najbolje pozna področja lastnega delovanja in so ji znane vse okoliščine, ki omogočajo presojo, ali in katera izjema po prvem odstavku 6. člena ZDIJZ, ki prosilcu preprečuje dostop do zahtevane informacije, je podana. Tožnica v upravnem postopku res ni sodelovala kot stranka, temveč kot organ odločanja na prvi stopnji in ni imela možnosti podajanja dejstev in dokazov na pritožbeni stopnji, na kateri je izdana izpodbijana odločba, saj je ta pravica pridržana za stranke postopka, vendar pa razlaga, da njena odločba z vidika dopustnosti navajanja novih dejstev in dokazov v upravnem sporu ni upoštevna, pripelje do zaključka, da sme tožnica v upravnem sporu razloge za zavrnitev zahteve za dostop do informacij javnega značaja zastaviti povsem na novo, drugače in mimo razlogov, na katerih je temeljila njena odločba, o pravilnosti katere je toženka odločala. S tem bi se popolnoma izničil pomen

3 Vsebinsko ista zahteva izhaja tudi iz 6. točke prvega odstavka 214. člena ZUP.
4 Ta dolžnost je uzakonjena le v razmerju do strank z nasprotnim interesom v okviru vročitve pritožbe v odgovor (tretji odstavek 246. člena ZUP).

postopka pred organom in Informacijskim pooblaščencem in bi se celoten postopek prestavil pred sodišče, kar pa ni cilj sodnega varstva v upravnem sporu. Po mnenju sodišča je zato potrebno presojati dopustnost tožbenih novot v upravnem sporu na način, da se upoštevajo razlogi, na katere se je tožnica sklicevala v svoji zavrnilni odločbi in z njimi povezana dejstva, na katera se je tožnica sklicevala, nadalje pa tisti, ki jih je v izpodbijani odločbi navajala toženka, ter na podlagi navedenega opraviti presojo, ali tožnica v tožbi navaja takšna nova dejstva, na katere se brez svoje krivde ni mogla opreti v svoji odločbi oziroma se do njih opredeliti.[5] Sodišče je zato presojalo, ali so tožbene novote posledica okoliščin, na katere tožnica ni mogla vplivati in jih torej ni mogoče pripisati njeni krivdi.

37. Sodišče ugotavlja, da tožnica šele v tožbi prvič za vsako posamezno specifikacijo k računu poda obrazložitev, katere podatke iz konkretne specifikacije je prekrila (anonimizirala) in na kateri z zakonom predpisani izjemi temelji odločitev o prekritju posameznega podatka. Iz izreka odločbe tožnice št. 74/DK-2025 izhaja, da je tožnica zahtevo za dostop do specifikacij k računom št. 7/2023, 32/2023, 52/2023, 54/2023, 76/2023, 109/2023, 126/2023, 142/2023, 157/2023, 168/2023, 199/2023, 204/2023, 14/2024, 30/2024, 63/2024, 85/2024, 97/2024, 123/2024, 143/2024, 173/2024, 188/2024, 208/2024, 224/2024 in 244/2024 zavrnila v delih, iz katerih je razvidno, katere storitve je Odvetniška družba izvedla za tožnico in te vsebine predstavljajo eno od izjem iz prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, pri čemer se ti deli anonimizirajo, razlogi za anonimizacijo pa navedejo v obrazložitvi odločbe. Tožnica se v obrazložitvi sklicuje na izjeme iz 3., 8. in 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, glede razlogov pa navede le, da se izvede anonimizacija: (-) z izbrisom besedila oziroma vsebin v specifikacijah računov, ki vsebujejo osebna imena udeležencev pravdnih postopkov iz naslova 3. in 8. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ; (-) z izbrisom imen udeležencev postopkov svetovanja na strani naročnika storitev iz naslova notranjega delovanja zavoda, to je 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ; (-) z izbrisom imen drugih udeležencev sestankov in posvetovanj z Odvetniško družbo , ki so na sestankih nastopali kot predstavniki drugih organov ali družb oziroma imena fizičnih oseb iz naslova 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ; (-) z izbrisom svetovalnih storitev v delu, ki bi z razkritjem vsebine ogrozil proces odločanja institucije, pri čemer bi za tožnico nastala resna in konkretna škoda iz naslova 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Iz navedenega izhaja, da je tožnica o delni omejitvi dostopa do podatkov v skupno 24 specifikacijah računov odločila zelo na splošno, brez vsakršne konkretizacije podatkov v razmerju do posamezne specifikacije, in brez vsakršne konkretizacije razlogov, ki narekujejo omejitev dostopa, zgolj s sklicevanjem na abstraktne razloge, ki pomenijo zakonsko

5 Tako tudi sodbe UPRS I U 1837/2014 z dne 11. 2. 2016 (18. in 19. točka obrazložitve), I U 2047/2024 z dne 24. 8. 2016 (14. točka obrazložitve), I U 1544/2018-51 z dne 7. 10. 2020 (30. točka obrazložitve), I U 1075/2021-11z dne 9. 8. 2022 (7. točka obrazložitve) in I U 867/2021-53 z dne 30. 7. 2024 (37. točka obrazložitve).

opredelitev izjem. Sodišče ugotavlja, da tožnica strani 8 do 21 tožbe ne nameni izpodbijanju upravnega akta toženke, temveč obrazložitvi razlogov za delno zavrnitev dostopa do delov posameznih specifikacij. Tožnica tako šele v tožbi prvič za vsako od 24. specifikacij določneje opredeli podatke, za katere meni, da obstojijo izjeme iz 6. člena ZDIJZ, in (čeprav tudi tokrat le na abstraktni, splošni ravni s sklicevanjem na razloge, ki pomenijo povzemanje vsebine posamezne določbe) poda trditveno podlago, s katero utemeljuje obstoj posamezne izjeme. Tožnica sama na 8. strani ta del tožbe naslovi z „dodatno glede utemeljitve izjem po prekritju delov posameznih specifikacij" in navaja, da se v nadaljevanju v utemeljitev pravilnosti izdane odločbe podrobneje opredeljuje o anonimizaciji podatkov v posamezni specifikaciji.

38. Sodišče meni, da tožnica v tej fazi postopka, ki je namenjen sodnemu varstvu zoper drugostopenjsko odločbo, ne more nadomeščati pomanjkljive obrazložitve svoje odločitve, kar ta del tožbe dejansko je. Tožnica v pripravljalni vlogi z dne 21. 11. 2025 meni, da ne gre za navajanje novot, temveč dodatno preciziranje in izkazovanje navedb, ki jih tožnica v svoji odločbi ni mogla navajati, ne da ne bi kršila določil ZDIJZ glede določenih izjem. Sodišče se ne strinja s tožnico, da gre zgolj za natančnejše navajanje. Tožnica obrazložitve svoje odločbe namreč ni podala na ravni konkretne specifikacije, temveč zgolj s pojasnjevanjem, katera zakonska izjema od prostega dostopa do informacij javnega značaja je podana, medtem ko tožba vsebuje opisno opredelitev podatkov po posamezni specifikaciji (tudi po straneh specifikacij), za katere veljajo izjeme iz prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, nakar tožnica za vsakega od navedenih podatkov navede, na kateri izjemi utemeljuje zavrnitev dostopa. Izostanek obrazložitve razlogov v svoji odločbi, k čemer tožnico zavezujeta peti odstavek 22. člena ZDIJZ in prvi odstavek 214. člena ZUP v zvezi s prvim odstavkom 21. člena ZDIJZ, poskuša tožnica nadomestiti v tožbi, vendar sodišče meni, da je imela tožnica ob izdaji odločbe na voljo vse podatke, s katerimi bi lahko na isti način kot v tožbi utemeljila svojo odločitev in v postopku pred sodiščem ne more več odpraviti morebitnih pomanjkljivosti, ki se nanašajo na obvezne vsebine njene odločbe. Odločba z vsebino, kot jo je imela, je namreč bila predmet pritožbe prosilke in predmet presoje toženke v izpodbijani odločbi, pravilnost in zakonitost le-te pa je premet sodne presoje, sodno varstvo pa ni namenjeno temu, da bi tožnica kot organ odločanju o dostopu do informacij za nazaj spremenila vsebino oziroma utemeljitev svoje odločbe. Sodišče zato meni, da gre v tem delu za nedovoljene tožbene novote, ki jih ni presojalo. Kljub temu sodišče dodaja, da tožnica v tožbi sicer konkretizira podatke, glede katerih je zavrnila dostop, vendar razloge za zavrnitev dostopa podaja na splošni ravni, brez zadostnih utemeljitev na konkretni ravni, ki bi omogočale presojo, ali so podani pogoji za obstoj izjem po prvem odstavku 6. člena ZDIJZ, kar velja zlasti glede izjeme po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ (za katero poleg tega obstoji izjema od izjem po tretjem odstavku 6. člena ZDIJZ, o čemer več v nadaljevanju).

39. Pri tem sodišče posebej izpostavlja, da se tožnica v tem delu tožbe (v zvezi z določenimi specifikacijami) sklicuje na poslovno skrivnost v skladu z določili ZGD-1. Podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe, velja kot izjema od prostega dostopa do informacij javnega značaja (2. točka prvega odstavka 6. člena ZDIJZ). Pojem poslovne skrivnosti je urejen v prvem odstavku 39. člena ZGD-1, po katerem za poslovno skrivnost štejejo podatki, za katere tako določi družba s pisnim sklepom. S tem sklepom morajo biti seznanjeni družbeniki, delavci, člani organov družbe in druge osebe, ki morajo varovati poslovno skrivnost (subjektivni kriterij). Ne glede na to, ali so določeni s sklepi iz prejšnjega odstavka, se za poslovno skrivnost po drugem odstavku navedene določbe štejejo tudi podatki, za katere je očitno, da bi nastala občutna škoda, če bi zanje izvedela nepooblaščena oseba (objektivni kriterij). Družbeniki, delavci, člani organov družbe in druge osebe so odgovorni za izdajo poslovne skrivnosti, če so vedeli ali bi morali vedeti za tako naravo podatkov. Tretji odstavek navedene določbe določa, da se za poslovno skrivnost ne morejo določiti podatki, ki so po zakonu javni ali podatki o kršitvi zakona ali dobrih poslovnih običajev. Varstvo poslovne skrivnosti je urejeno v 40. členu ZGD-1, ki določa, da družba s pisnim sklepom iz prvega odstavka prejšnjega člena določi način varovanja poslovne skrivnosti in odgovornost oseb, ki morajo varovati poslovno skrivnost (prvi odstavek), podatke, ki so poslovna skrivnost družbe, morajo varovati tudi osebe zunaj družbe, če so vedele ali če bi glede na naravo podatka morale vedeti, da je podatek poslovna skrivnost (drugi odstavek).

40. V obravnavani zadevi sodišče ugotavlja, da je zatrjevanje poslovne skrivnosti v tožbi novo dejstvo, saj se tožnica v upravnem postopku nanjo ni sklicevala. Z navajanjem tega novega dejstva v upravnem postopku je tožnica prekludirana, saj s pojasnili na naroku 1. 9. 2026[6] ni izkazala, da se na obstoj poslovne skrivnosti ni mogla sklicevati že ob odločanju o zahtevi prosilke zaradi okoliščin, na katere ni mogla vplivati. K temu sodišče dodaja, da tožnica (poleg tega, da gre za nedovoljeno tožbeno novoto) ni zmogla niti trditvenega in dokaznega bremena, saj ni zatrjevala nobenih pravotvornih dejstev, na podlagi katerih bi lahko sodišče ugotovilo, da je tožnica glede zatrjevane poslovne skrivnosti izdala ustrezen sklep po določbah ZGD-1 in da je bil ta izdan pred vložitvijo zahteve prosilke ali da tožnici grozi nastanek občutne škode v primeru razkritja podatkov.

Glede izjeme po 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ

41. Po 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ organ zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je bil pridobljen ali sestavljen zaradi pravdnega, nepravdnega ali drugega sodnega postopka, in bi njegovo

6 Kljub izrecnemu pozivu sodišča, da se izjavi, čemu obstoj poslovne skrivnosti prvič uveljavlja šele v tožbi, ne pa že v svoji odločbi, se tožnica o teh razlogih ni izrekla, pač pa je pojasnjevala obstoj poslovne skrivnosti in posledice razkritja.

razkritje škodovalo njegovi izvedbi. Tožnica se v svoji odločbi na navedeno izjemo sklicuje, ko odloči, da se izvede anonimizacija z izbrisom besedila specifikacij računov, ki vsebujejo osebna imena[7] udeležencev pravdnih postopkov, pri čemer sodišče ugotavlja, da se tožnica v zvezi z zadevno anonimizacijo hkrati sklicuje tudi na 3. točko prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki preprečuje dostop do osebnega podatka, katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov, kar je po mnenju sodišča pravilna podlaga za presojo morebitne presoje izjeme. Sodišče ugotavlja, da je tudi toženka pravilnost te odločitve presojala v okviru izjeme po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ in je pritrdila naziranju tožnice, saj je tako iz izreka izpodbijane odločbe kot obrazložitve razvidno, da ni dopustila razkritja podatka o imenih in priimkih fizičnih oseb, razen imen in priimkov javnih uslužbencev in funkcionarjev, odvetnikov in zakonitih zastopnikov poslovnih subjektov. S tem je toženka pritrdila naziranju tožnice v odločbi prve stopnje, da osebna imena udeležencev sodnih postopkov niso prosto dostopna. V tem delu tožnica odločitve toženke ne izpodbija.

42. Kljub temu, da tožnica zavrnilne odločbe v preostalem delu ni utemeljevala na 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, je toženka ob obravnavanju pritožbe preizkusila, ali specifikacije računov vsebujejo druge podatke, za katere velja izjema do prostega dostopa po navedenem določilu. Sodišče sledi obrazložitvi izpodbijane odločbe, da je z vidika 8. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ zahtevana dokumentacija informacija javnega značaja. Toženka pravilno navede pogoja, ki morata biti kumulativno podana za obstoj izjeme po navedenem določilu. Navedena izjema je primarno namenjena varstvu dokumentov iz sodnega spisa, s katerimi razpolagajo sodišča ali organi zavezanci, če so pridobljeni ali sestavljeni zaradi sodnega postopka. Sodišče poudarja, da namen navedene izjeme ni varstvo zasebnih interesov strank postopka, temveč je navedena izjema primarno namenjena varstvu sodnih postopkov v ožjem pomenu te besede z namenom nemotene in učinkovite izvedbe sodnega postopka, ki je še v teku.[8] Stališče tožnice v nadaljnji pripravljalni vlogi, da je izjema po 8. točki prvega odstavka 6. člena ZIDJZ namenjena tudi varstvu interesov strank, je zato zmotno oziroma je lahko pravilno le v toliko, kolikor interes stranke sovpada z varstvom izvedbe sodnega postopka.

43. Pomembno v obravnavani zadevi z vidika vsega prej navedenega je, da je predmet presoje v obravnavani zadevi specifikacija odvetniških storitev odvetniške družbe, ki je sestavljena zaradi plačila storitev od stranke same na podlagi njunega medsebojnega pogodbenega razmerja z namenom prikaza opravljenih storitev, ki se zaračunavajo. Ključnega pomena torej je, da dokument ni sestavljen (oziroma s strani tožnice pridobljen) zaradi konkretnega sodnega

7 Osebno ime je sestavljeno iz imena in priimka (prvi odstavek 3. člena Zakona o osebnem imenu).
8 Tako Nataša Pirc Musar in drugi avtorji, Zakon o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) s komentarjem, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana 2017, strani 173 -175. Glej tudi sodbi UPRS I U 1910/2020-51 z dne 25. 9. 2023 in II U 55/2024-22 z dne 28. 1. 2025, na kateri se sklicuje prav tožnica.

postopka oziroma njegove izvedbe (ne gre niti za stroškovnik, namenjen predložitvi v sodni spis), temveč v zvezi z mandatnim razmerjem tožnice in druge stranke z interesom.[9]

44. Sodišče se po navedenem strinja s toženko, da specifikacija odvetniškega računa, namenjena odvetnikovi stranki, ni dokument, katerega razkritje je varovano z 8. točko prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, četudi vsebuje podatke, s katerimi je mogoče identificirati sodni spor (npr. opravilna številka spora, stranka,[10] predmet spora). Toženka je v izpodbijani odločbi, čeprav skopo, pojasnila razloge, čemu zahtevana informacija ne predstavlja takega podatka, zato tožbeni očitek pomanjkanja razlogov v tem delu ni utemeljen. Ker ni izpolnjen niti prvi pogoj (podatek, sestavljen ali pridobljen zaradi sodnega postopka), toženka pravilno ugotavlja, da je odpadla potreba po ugotavljanju, ali je izpolnjen nadaljnji pogoj, to je nastanek škode za sodni postopek. Izvedba škodnega testa tako ni bila potrebna.

45. Pri tem sodišče ponovno opozarja, da je ustrezna trditvena podlaga, da izjema obstaja, breme tožnice. Poleg tega, da tožnica že v svoji odločbi ni ugotovila, da bi poleg osebnega imena strank sodnega postopka katerikoli drugi podatek iz specifikacij sodil pod obravnavano izjemo, tožnica tudi v tožbi ne ponudi nobene trditvene podlage, ki bi narekovala drugačno presojo. Tožnica trdi, da je odvetniško opravilo, ki ga je iz specifikacije možno razbrati, podatek, ki bi lahko škodoval sodnemu postopku. Vendar pa je obstoj škode za sodni postopek relevanten, če obstoji prvi pogoj, to je, da je podatek pridobljen oziroma sestavljen zaradi izvedbe sodnih postopkov, čemur v konkretni zadevi ni zadoščeno. K temu sodišče dodaja, da tožnica v tožbi ne opredeli določno nobenega konkretnega sodnega postopka, ki je še v teku, kar je prvi pogoj za obstoj izjeme do dostopa do podatkov, nadalje pa ne utemelji, kako bi razkritje vsebine specifikacije, to je podatka o tem, katero (splošno opredeljeno) odvetniško opravilo[11] je bilo za določeno sodno zadevo opravljeno, negativno vplivalo na tek in izid sodnega postopka.

46. Tožnica se svoje odgovornosti ne more izogniti z zatrjevanjem, da v svoji odločbi natančnejših razlogov ni mogla navesti, ne da ne bi sama kršila določil ZDIJZ. Kot je namreč sodišče že izpostavilo, k navedbi razlogov na način, da bodo prepoznavni (v zadostni meri konkretizirani in argumentirani) in zmožni preizkusa v primeru vložitve pravnih sredstev, organ zavezujejo postopkovne določbe ZDIJZ in ZUP. Sodišče je prav tako že pojasnilo, da toženka, ki so jo pri

9 Na naroku 1. 9. 2026 je druga stranka z interesom potrdila, da so specifikacije podlaga za izdelavo računov, da je lahko tožnica preverila, ali so se opravile storitve, ki so bile naročene oziroma katere storitve so se opravile.

10 Kot že navedeno, je varstvu osebnega imena stranke namenjena izjema iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ.

11 Navedbe kot so „priprava vloge za sodišče", „priprava predloga sodne poravnave", „usklajevanje in korespondenca s stranko" ipd. zelo na splošno opisujejo odvetniško opravilo, poleg tega ne gre za dokument, ki je v zvezi z opravilom nastal in s katerim razpolaga sodišče (ali stranka) za namene vodenja in odločanja sodišča v postopku.

izdaji izpodbijane odločbe zavezovale določbe ZUP o delu organa druge stopnje, ni bila dolžna tožnice pozvati k izjavi glede pritožbe. Ne drži pa, da toženka tožnice ni pozivala k dodatnim pojasnilom, saj je v skladu s pooblastili iz 10. člena ZInfP pri obravnavi pritožbe prosilke z dopisi z dne 6. 5. 2025 in 12. 6. 2025 (2x) tožnico pozvala k predložitvi izvirnikov specifikacij in k pojasnilom o vložitvi odgovora na pritožbo s strani druge stranke z interesom ter k posredovanju informacij o osebah, ki so navedene v specifikacijah, in niso javni uslužbenci oziroma funkcionarji. Očitana kršitev določb 8. in 9. člena ZUP zato ni podana.

Glede izjeme po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ

47. Po 3. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ organ zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na osebni podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom. Toženka se sklicuje na Splošno uredbo o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju Splošna uredba), sodišče pa dodaja, da je tak predpis tudi Zakon o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju ZVOP-2). ZVOP-2 v prvem odstavku 5. člena določa, da izrazi, uporabljeni v tem zakonu, pomenijo enako kot izrazi, opredeljeni v 4. členu Splošne uredbe. Ta pa v 1. točki 4. člena osebni podatek definira kot katerokoli informacijo v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom, pri čemer je določljiv posameznik tisti, ki ga je mogoče neposredno ali posredno določiti, zlasti z navedbo identifikatorjev, kot je ime, identifikacijska številka, podatki o lokaciji, spletni identifikator, ali z navedbo enega ali več dejavnikov, ki so značilni za fizično, fiziološko, genetsko, duševno, gospodarsko, kulturno, družbeno identiteto tega posameznika, obdelavo osebnega podatka pa v 2. točki 4. člena opredeljuje kot dejanje ali niz dejanj, ki se izvaja v zvezi z osebnimi podatki ali nizi osebnih podatkov z avtomatiziranimi sredstvi ali brez njih, kot je zbiranje, beleženje, urejanje, strukturiranje, shranjevanje, prilagajanje ali spreminjanje, priklic, vpogled, uporaba, razkritje s posredovanjem, razširjanje ali drugačno omogočanje dostopa, prilagajanje ali kombiniranje, omejevanje, izbris ali uničenje.

48. V obravnavani zadevi toženka ugotavlja, da ime in priimek ter delovno mesto oziroma funkcija glede na 1. točko 4. člena Splošne uredbe sodijo med osebne podatke. Ker glede na 3. točko prvega odstavka 6. člena ZDIJZ dostop do osebnih podatkov ni dopusten, če bi njegovo razkritje pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov, je toženka pravilno ugotavljala, ali je za obdelavo osebnih podatkov (razkritje s posredovanjem) v obravnavni zadevi podana zakonska podlaga. Izpodbijana je odločitev toženke v delu, da za obdelavo osebnih imen pri tožnici zaposlenih javnih uslužbencev in pri drugi stranki z interesom zaposlenih odvetnikov obstaja pravna podlaga.

49. Kot pravilno ugotavlja tožnica v tožbi, je toženka odločitev o razkritju podatkov pri tožnici zaposlenih javnih uslužbencev utemeljevala s točko (c) prvega

odstavka 6. člena Splošne uredbe, ki določa, da je obdelava potrebna za izpolnitev zakonske obveznosti upravljalca. To zakonsko obveznost toženka utemeljuje na prvi alineji tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki določa tako imenovano izjemo od izjem, saj ne glede na prvi odstavek 6. člena ZDIJZ uzakonja pravico do dostopa do zahtevane informacije, (med drugim) če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, razen v primerih iz 1. in 5. do 8. točke prvega odstavka ZDIJZ. Iz navedenega izhaja, da je že sam zakonodajalec presodil, da javni interes za razkritje podatkov, ki se nanašajo na porabo javnih sredstev, prevlada nad varstvom osebnih podatkov.

50. Drži tožbena navedba, da tožnica prekritja imen svojih uslužbencev ni utemeljevala na izjemi iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, temveč na izjemi iz 11. točki istega določila. Vendar pa je za pravilnost in zakonitost izpodbijane odločbe ključnega pomena, da je tako za izjemo iz 3. točke kot za izjemo iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ v tretjem odstavku 6. člena ZDIJZ uzakonjena izjema od izjem, če gre za informacijo o javni porabi. To pomeni, da v kolikor gre za podatek o javni porabi, je osebno ime javnega uslužbenca prosto dostopno, ne glede na to, ali je zavrnitev dostopa utemeljevana na varstvu osebnih podatkov ali na varstvu notranjega delovanja tožnice.

51. Toženka pa po presoji sodišča pravilno ugotavlja, da je razkritje osebnih imen javnih uslužbencev, zaposlenih pri tožnici, v obravnavani zadevi utemeljeno na določbi prve alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ. Pri tem sodišče glede na tožbene navedbe na straneh 21-23 tožbe, da specifikacije računov ne predstavljajo podatka o porabi javnih sredstev in da gre za prekomeren poseg v tožničine pravice, poudarja, da so specifikacije k računom za odvetniške storitve informacija javnega značaja, tožnica pa je zavezanka za njihovo posredovanje, kar tožnica priznava v svoji odločbi in temu ne ugovarja niti v tožbi. Čim je tako, so javnosti prosto dostopne, razen če obstoji katera od zakonsko določenih izjem iz prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki tak prost dostop do podatka preprečuje. Prost dostop do informacij javnega značaja namreč velja za vse informacije iz 4. člena ZDIJZ in ne zgolj za informacije (podatke) o javni porabi. Ali je informacija javnega značaja istočasno informacija, ki se nanaša na javno porabo, je pomembno le z vidika presoje, ali obstoji razlog, da se določen podatek oziroma informacija javnega značaja (vezana na porabo javnih sredstev) razkrije kljub temu, da sicer obstoji zakonska izjema iz 2., 3., 4., 9., 10. in 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ za zavrnitev dostopa do informacije. Kot je sodišče že pojasnilo, je v tem primeru test prevladujočega interesa javnosti opravil že sam zakonodajalec in se je odločil, da javni interes za razkritje prevlada nad interesi, ki jih sicer varujejo izjeme iz 2., 3., 4., 9., 10. in 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Pri tem sodišče glede na ugovore tožnice znova poudarja, da ko gre za dokument iz 4. člena ZDIJZ, ki vsebuje podatke o javni porabi, je zavrnitev dostopa ali delno prekritje podatkov dopustno le, če gre za podatke, opredeljene

v 1., 5., 6., 7. in 8. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. V konkretni zadevi se je tožnica (poleg izjem po 3. in 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ) sicer sklicevala na obstoj izjeme iz 8. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, vendar s svojimi argumenti ni uspela.

52. Sicer pa sodišče ne sprejema trditev tožnice, da specifikacije ne predstavljajo podatka o porabi javnih sredstev. Pri plačilu storitev drugi stranki z interesom (odvetniški družbi) s strani tožnice gre za porabo javnih sredstev. Tega plačila ne izkazuje le račun za opravljene storitve, temveč drugi podatki (listine), iz katerih je razvidno, za katera opravljena dela je plačilo obračunano, saj gre za podatke, ki so neposredno povezani s porabo javnih sredstev. Cilj zakona je obveščenost javnosti o porabi javnih sredstev, zato sem ne sodi zgolj podatek o višini porabe, temveč tudi podatki o procesu odločanja glede porabe, namenu porabe in podobno. Poraba javnih sredstev torej ni le goli odliv, temveč namensko, smotrno in gospodarno razpolaganje z javnimi sredstvi. Javnost ima zato pravico natančno preveriti ne le koliko, temveč kaj je zavezanec z javnim denarjem plačal, k temu pa tožnico zavezuje tudi načelo transparentnosti delovanja.[12] Toženka ta namen zakona pravilno razlaga v 24. točki obrazložitve izpodbijane odločbe in se sodišče nanj sklicuje (drugi odstavek 71. člena ZUS-1). Specifikacije odvetniških storitev so priloge k računom (tako so tudi naslovljene) in le račun skupaj s specifikacijo predstavlja celovito informacijo o porabi javnih sredstev. Sodišče zato tožbene trditve, da same specifikacije ne predstavljajo podatka o porabi javnih sredstev, zavrača kot zmotne.

53. Sodišče nadalje meni, da je toženka utemeljeno odločila, da so prosto dostopni tudi podatki o osebnih imenih posameznih odvetnikov druge stranke z interesom, razvidni iz specifikacij. Varstvo osebnih podatkov po Splošni uredbi in ZVOP-2 je namenjeno varstvu podatkov fizičnih oseb kot posameznikov v zasebnem življenju, ni pa namenjeno varstvu pravnih oseb ali fizičnih oseb v zvezi z opravljanjem njihove samostojne (pridobitne) dejavnosti na trgu. Sodišče ni spregledalo, da je druga stranka z interesom organizirana kot gospodarska družba (družba z omejeno odgovornostjo). V tem primeru so odvetniki fizične osebe, ki so v delovnem razmerju s pravno osebo, zato bi bila na mestu presoja, ali zanje veljajo enaka pravila varstva osebnih podatkov, kot za zaposlene v katerikoli drugi gospodarski družbi, kot izhaja iz trditev tožnice in druge stranke z interesom. Vendar pa je v konkretni zadevi (ne glede na presojo toženke, da ne gre za varovan podatek iz razloga, ker je s tem, ko je posameznik vpisan kot odvetnik v javni imenik odvetnikov, ki vsebuje tudi podatke v zaposlitvi v odvetniški družbi, šteje podatek o tem, da je kot odvetnik te družbe opravil določeno odvetniško opravilo, za del njegovega poklicnega in javnega delovanja) razkritje osebnega imena posameznega odvetnika, zaposlenega v odvetniški družbi, utemeljeno iz istih razlogov kot razkritje osebnih imen pri tožnici zaposlenih javnih uslužbencev.[13] Gre za transparentnost delovanja tožnice v zvezi

12 Glej sodbo in sklep UPRS I U 1732/2022-49 z dne 23. 10. 2024.
13 Glej sodbo UPRS I U 787/2017-37 z dne 19. 6. 2019, 16. točka obrazložitve.

s porabo javnih sredstev, v okviru katere je javnost upravičena preveriti, ali, kdo, katero storitev, na kakšni podlagi in v kakšnem obsegu je opravil. Kot je že pojasnjeno, je v takih primerih podana izjema od dolžnosti varovanja osebnih podatkov iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, uzakonjena v prvi alineji tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ.

54. V konkretnem primeru se glede razkritja osebnih imen odvetnikov in vsebine opravljene odvetniške storitve ne tožnica in ne druga stranka z interesom ne moreta uspešno sklicevati na pravico do odvetniške zasebnosti oziroma na varstvo odvetniške tajnosti iz 6. člena ZOdv. To vprašanje je že bilo predmet presoje Ustavnega sodišča Republike Slovenije (v nadaljevanju Ustavno sodišče) in Upravnega sodišča.

55. V odločbi U-I-115/14, Up-218/14 z dne 21. 1. 2016 je Ustavno sodišče sicer presojalo prikrite preiskovalne ukrepe, ki so se izvajali kot preiskava odvetniških pisarn, stanovanj in osebnih vozil odvetnikov ter z zasegom celotnih spisov strank, računalnikov in kopij strežnikov z vsemi elektronskimi sporočili. Ustavno sodišče je sprejelo stališče, da ima odvetniška zasebnost, ki se nanaša na dejstva, razmerja, stvari, prostore, podatke in komunikacije, ki imajo vsebinsko zvezo z opravljanjem odvetnikovega poklica, posebno ustavnopravno težo, vendar ne zaradi priviligiranja odvetnika, temveč zato, ker se odvetniška zasebnost neločljivo in kompleksno povezuje z zasebnostjo njegovih strank ter s posebnim medsebojnim zaupanjem in pričakovanjem zaupnosti, ki tvorita jedro razmerja med odvetnikom in njegovo stranko. V 27. točki obrazložitve je ugotovilo, da je razlog posebnega varstva odvetniške zasebnosti v tem, da se z njo varuje tako zasebnost odvetnika kot človekove pravice odvetnikovih strank. Odvetnik namreč z izvajanjem odvetniškega poklica nudi pravno pomoč svojim strankam, vključno z zastopanjem v sodnih postopkih. Iz 28. točke obrazložitve izhaja, da stranka odvetniku zaupa ne le svoje osebne podatke, pač pa veliko število podatkov, tudi najbolj intimnih iz svoje zasebnosti, zato da bi odvetnik lahko opravil svojo vlogo. Odvetnik mora te podatke varovati kot poklicno tajnost v interesu svojih strank in varstva njihovih pravic. Odvetniška poklicna tajnost obsega tako podatke, ki so pri odvetniku, kot tudi odvetnikovo korespondenco s stranko ter njegovo svetovanje stranki. Odvetnik ima dolžnost varovati pravico do zasebnosti strank v vseh njenih oblikah, to je dolžnost varovanja njihovih osebnih podatkov, izjav, listin, predmetov, sporočil, skratka dela njihove zasebnosti, ki jo z namenom poiskati pravno pomoč z odvetnikom delijo.

56. Enako stališče glede vsebine odvetniške zasebnosti je Ustavno sodišče sprejelo tudi v 33. točki obrazložitve odločbe U-I-217/2019 z dne 1. 6. 2023, v kateri je sicer presojalo skladnost Zakona o davčnem postopku z Ustavo. V tej zadevi je Ustavno sodišče presodilo, da se ta zadeva bistveno razlikuje od zadeve U-I-115/14, Up-218/14 z dne 21. 1. 2016, saj ima odvetniška zasebnost glede na vrsto podatkov, ki se preiskujejo, in intenzivnost ukrepa, s katerim se vanjo posega,

več krogov odvetniške zasebnosti, in sprejelo stališče, da je stopnja ustavnega varstva odvetniške zasebnosti odvisna od narave in teže posega v zasebnost ter od tega, ali posamezni podatki, ki se pridobivajo, spadajo v širše ali ožje polje odvetniške zasebnosti. Ugotovilo je, da v zadevi U-I-217/2019 ni uporabljivo stališče, da se pri odvetniški zasebnosti prepletajo vsi vidiki zasebnosti iz 35., 36. in 37. člena Ustave. Pri sprejemu te odločitve je upoštevalo učinke presojanega pooblastila davčnega organa in način, na katerega je bilo to pooblastilo uporabljeno v konkretnem davčnem inšpekcijskem nadzoru, ter ugotovilo, da je treba presojo skladnosti izpodbijane ureditve opraviti le s splošnega vidika odvetniške zasebnosti, ki jo varuje 35. člen Ustave. Sprejelo je stališče, da odvetniška zasebnost zajema tudi osebne podatke odvetnikovih strank oziroma goli obstoj pooblastilnega razmerja ter podatke njunega poslovnega razmerja, saj gre za dejstva in razmerja, ki so v vsebinski zvezi z opravljanjem odvetniškega poklica.

57. Pomembno z vidika presoje odvetniške zasebnosti v konkretni zadevi je, da povzeti odločbi Ustavnega sodišča obravnavata situacije, ko so državni organi pridobivali podatke od odvetnikov o njihovih strankah. Iz opredelitve vsebine odvetniške zasebnosti jasno izhaja, da je namen odvetniške zasebnosti varstvo pravice odvetnikove stranke do zasebnosti in varovanje medsebojnega zaupnega razmerja med odvetnikom in stranko. Odvetnikova pravica do zasebnosti na poklicnem področju je namenjena varovanju zaupnega razmerja s stranko in zasebnosti podatkov stranke, s katerimi se je seznanil pri opravljanju svojega poklica, in izvira iz njegove dolžnosti varovati pravico do zasebnosti strank. Odvetnikova pravica do odvetniške zasebnosti izvira iz strankine pravice do zasebnosti, vendar je pri tem pomembno, kar izhaja tudi iz upravnosodne prakse,[14] da le odvetnika iz njegove pravice do odvetniške zasebnosti zavezuje dolžnost, da kot poklicno tajnost varuje vsa dejstva, razmerja, stvari, prostore, podatke in vsebinsko z opravljanjem odvetniškega poklica povezane komunikacije, ki mu stranke v zvezi z njegovim delom zaupajo. Dolžnost varovati zasebnost stranke, ki jih stranka zaupa odvetniku pri opravljanju njegovega poklica, po naravi stvari ne more biti dolžnost odvetnikove stranke.

58. V obravnavani zadevi zavezanec za dostop do informacij javnega značaja ni druga stranka z interesom, torej odvetniška družba, temveč je zavezanka tožnica, ki ima v razmerju odvetnik - stranka položaj odvetnikove stranke. Tožničina pravica do zasebnosti pa je omejena, saj jo kot drugo osebo javnega prava po ZDIJZ zavezuje načelo transparentnosti, javnega delovanja in prosto dostopnih podatkov. Za tožnico ne velja dolžnost varovanja odvetniške zasebnosti, saj ta zavezuje le odvetnike, ne pa državnih organov in oseb javnega prava, kadar so v razmerju stranke z odvetniki. To izhaja tudi iz 6. člena ZOdv, po katerem morajo odvetniki in druge osebe, ki so zaposlene v odvetniški pisarni, varovati kot tajnost, kar mu je zaupala stranka. Ker je zavezanec za dostop do informacij

14 Glej sodbo UPRS I U 787/2017-37 z dne 19. 6. 2019 in sodbo in sklep UPRS I U 1732/2022-49 z dne 23. 10. 2024.

javnega značaja torej stranka odvetniške pisarne in ne odvetniška pisarna, v obravnavani zadevi ne pride v poštev odvetniška zasebnost iz 35. člena Ustave oziroma odvetniška tajnost iz 6. člena ZOdv kot izjema od dostopa do informacij javnega značaja. Zato so neutemeljene tožbene navedbe in navedbe druge stranke z interesom, da je toženka posegla v njeno odvetniško zasebnost. Sodišče na tem mestu dodaja, da je s tem v zvezi pravilno stališče toženke, da se morajo poslovni subjekti, torej tudi odvetniki, zavedati, da so pri sklepanju pogodb z javnim sektorjem omenjeni v svoji zasebnosti.[15]

59. Pravilnosti izpodbijane odločbe tožnica ne more omajati s kritiko sodne prakse, na katero se sklicuje toženka. Toženka našteva odločbo Ustavnega sodišča U-I-52/16-17 z dne 12. 1. 2017, sodbo Vrhovnega sodišča X Ips 318/2010 z dne 6. 7. 2011 ter sodbi Upravnega sodišča III U 121/2017 in I U 1544/2018-51, pri čemer sodišče ugotavlja, da se toženka na to sodno prakso sklicuje v zvezi z definicijo porabe javnih sredstev, ki jo je izoblikovala sodna praksa. Navedeno pa v konkretni zadevi ni sporno, saj iz tožbenih navedb ne izhaja, da bi tožnica nasprotovala temu, da gre pri plačilu storitev odvetniški družbi za porabo javnih sredstev, pač pa tožnica nasprotuje stališču, da je tudi specifikacija odvetniških storitev dokument, ki izkazuje porabo javnih sredstev. Sklicevanje na sodbo Upravnega sodišča III U 121/2017 z dne 12. 10. 2017 je povsem ustrezno, saj toženka z njo utemeljuje svoje naziranje o tem, kateri podatki predstavljajo podatke o porabi javnih sredstev, navedena sodba pa se je prav tako ukvarjala s tem vprašanjem in vsebuje razloge o tem (30. točka obrazložitve). Sodnih odločb Upravnega sodišča I U 1732/2022-49 in I U 787/2017-37 toženka ne izpostavlja v zvezi z obstojem izjem po prvem odstavku 6. člena ZDIJZ, temveč v zvezi s svojim stališčem, da so specifikacije dela pravnih storitev prosto dostopne informacije javnega značaja. Drži, da se sodišče v vsaki od navedenih zadev ukvarja z nekoliko drugačnim dejanskim stanjem in tudi deloma drugačnimi tožbenimi razlogi, a pritrditi je toženki, da iz obeh sodnih odločb izhaja, da je sodišče potrdilo pravilnost odločitve, da so specifikacije odvetniških storitev informacija javnega značaja.

Glede izjeme po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ

60. Po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ organ zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek iz dokumenta, ki je bil sestavljen v zvezi z notranjim delovanjem oziroma dejavnostjo organov, in bi njegovo razkritje povzročilo motnje pri delovanju oziroma dejavnosti organa (specifičen škodni test).

61. Prvi kriterij je izpolnjen, če se podatek nanaša na notranje razmišljanje organa, na način dela organa, njegovo notranjo politiko. Kot poudarja pravna teorija,[16] je

15 Tako sodne odločbe UPRS I U 764/2015 z dne 24. 8. 2016, I U 1125/2017 z dne 3. 10. 2018 in I U 1732/2022-49 z dne 23. 10. 2024.

16 Tako Nataša Pirc Musar in drugi avtorji, Zakon o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) s

cilj varovanje tako imenovanega notranjega procesa razmišljanja organa in s tem v zvezi zagotavljanje neoviranega procesa odkritega, kritičnega in inovativnega razmišljanja, ki bi lahko bilo ovirano zaradi možnosti, da bo razkrito javnosti. Sem sodi notranja korespondenca organa, ki vsebuje mnenja, stališča, razprave, usklajevanja in podobno. Nadaljnji cilj te določbe je varovanje informacij o notranjem načinu delovanja, o njegovi notranji organiziranosti. Gre zlasti za interne akte organa, notranja navodila, smernice, vodnike, načrte dela in podobno. Pri drugem kriteriju pa je edina pravno upoštevana škodna posledica nastanek motenj[17] pri delovanju oziroma dejavnosti organa, s čimer se zasleduje izogibanje negativnim posledicam in učinkovito interno delo organov.

62. Glede na zgornja izhodišča sodišče pritrjuje toženki, da se s to določbo varujejo dokumenti, namenjeni internemu delu organa, torej dokumenti, izdelani zaradi notranjih potreb organa ali zaradi oblikovanja stališč v zvezi z delom organa, in dokumenti, iz katerih izhaja postopek in način dela organa, kot tudi notranja politika. Sodišče na tem mestu opozarja, da je s to določbo varovano notranje razmišljanje in delovanje oziroma način dela znotraj organa samega. Zato iz pravne teorije[18] in sodne prakse[19] izhaja, da dokumenti, ki so po svoji vsebini namenjeni delovanju organa navzven, in dokumenti, ki jih organ pridobi od drugih oseb, po naravi stvari ne morejo izpolnjevati prvega kriterija za obstoj te izjeme. Prav takšen primer je tudi konkretni. Gre namreč za dokument, ki ga ni sestavila tožnica ali pri njem zaposlena oseba, temveč tretja oseba – pogodbeni partner organa in vsebuje popis odvetniških storitev, opravljenih za tožnico, na način, da je navedena kratka in zelo splošna opredelitev storitve. Že ta dejstva, ki sicer niso bila predmet presoje toženke, odkazujejo na sklep, da ne gre za dokument, ki je nastal v zvezi z notranjim delovanjem oziroma dejavnostjo organa.

63. Poleg tega sodišče pritrjuje toženki, da ni podan niti prvi kriterij za obstoj izjeme po obravnavanem določilu. Toženka v izpodbijani odločbi sicer primeroma opiše vsebino specifikacij in ugotovi, da gre za splošne opise opravljenih odvetniških storitev, ki ne predstavljajo nobenih konkretnih informacij o strategijah organa, njegovih stališčih, mnenjih. Tožnica se s takimi ugotovitvami toženke ne strinja, a v tožbi ne navede nobenega razloga, ki bi omajal odločitev toženke. Sodišče zavrača tožbene trditve, da opredelitev storitev kot je npr. svetovanje glede financiranja določenega področja, glede javnega razpisa, vzdrževanja, medijske izpostavljenosti in podobno, razkriva podatke o notranjem delovanju tožnice. Ti podatki so namreč tako splošni in kvečjemu razkrivajo temo svetovanja, ne pa vsebine svetovanja. Posledično ne razkrivajo ničesar o notranjem delovanju oziroma dejavnosti tožnice; tak podatek ne razkriva konkretnega procesa

komentarjem, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana 2017, strani 184 -185.

17 Iz sklepa VSRS X Ips 320/2010 z dne 1. 9. 2011 je razvidno, da je motnja že vsak pojav, ki ni skladen s pravilnim, normalnim delovanjem organa in ne le resna ogroženost delovanja organa.

18 Nataša Pirc Musar in drugi avtorji, Zakon o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) s komentarjem, Uradni list Republike Slovenije, Ljubljana 2017, stran 184.

19 Sodba UPRS I U 1080/2018-17 z dne 31. 5. 2023.

razmišljanja v okviru zaposlenih pri tožnici (torej znotraj organa) glede določenega vprašanja (vsebine internih posvetovanj, mnenj, stališč), niti ne razkriva konkretnih aktov, navodil, načina dela, usmeritev, taktik.

64. K pravkar navedenemu sodišče dodaja, da ni utemeljen tožbeni očitek, da je v tem delu izpodbijana odločba sama s sabo v nasprotju. Navedbe toženke na eni strani, da podatki iz specifikacij ne predstavljajo nobenih konkretnih informacij o strategijah organa, njegovih stališč, mnenj, v povezavi z navajanjem odvetniških storitev, ki jih je stranka potrebovala, ne prinašajo protispisnosti. S temi navedbami tožnica zatrjuje napako v subsumciji, ne pa nasprotja v obrazložitvi odločbe. Gre namreč za ugotavljanje dejstev in njihovo subsumpcijo pod uporabljeno pravno normo, pri čemer toženka ni storila napake in je glede na ugotovljeno dejansko stanje materialno pravo pravilno uporabila.

65. Že na podlagi te ugotovitve je izpodbijana odločitev toženke pravilna, zato dodatno utemeljevanje neobstoja drugega pogoja, to je povzročitev motenj pri delovanju oziroma dejavnosti organa ni potrebno. Oba pogoja morata namreč biti podana kumulativno, zato odsotnost enega zadošča za ugotovitev, da ne gre za izjemo po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Ker prvi pogoj v konkretni zadevi ni podan, so po presoji sodišča nerelevantne tožbene in nadaljnje navedbe tožnice in ostalih strank v zvezi z obstojem drugega pogoja za izjemo po obravnavanem določilu, zato se sodišče do navedb v tem delu ne opredeljuje.

66. Sodišče še ugotavlja, da tudi v tem delu tožnica toženki očita kršitev določb 7. in 8. člena ZUP ter trdi, da v svoji odločbi ni mogla natančneje navesti razlogov za zavrnitev zahteve prosilke, ne da ne bi pri tem razkrila občutljivih informacij. Iz razlogov, ki jih je sodišče že predhodno pojasnilo in se na tem mestu nanje sklicuje, te tožbene ugovore sodišče zavrača kot neutemeljene.

67. Nenazadnje toženka tudi pravilno izpostavlja, da je treba v primeru, če bi bila izjema do dostopa do zahtevane informacije zaradi varstva delovanja oziroma dejavnosti tožnice podana, opraviti presojo, ali je podana izjema od izjeme, določena v prvi alineji tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ. Tožnica v tožbi izpodbija odločbo tudi v zvezi s to presojo, razloge o tem, zakaj tožnica s tožbenimi ugovori ne more uspeti, pa je sodišče pojasnilo zgoraj. Bistvo sodne presoje je v tem, da ne velja izjema od dostopa do informacij, ko gre za podatek o porabi javnih sredstev, kar specifikacija odvetniških storitev je, temveč mora tožnica v skladu s prvo alinejo tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ razkriti tudi informacije, katerih razkritje bi povzročilo motnjo pri delovanju oziroma dejavnosti. Drugačna naziranja tožnice nasprotujejo zakonski ureditvi tega področja.

K II. točki izreka

68. Odločitev o tožničinih stroških postopka temelji na določbi četrtega odstavka 25. člena ZUS-1, po katerem v primeru, če sodišče tožbo zavrne, trpi vsaka stranka

svoje stroške postopka. Tožnica je zahtevala povrnitev stroškov upravnega spora, zato je sodišče v skladu s citiranim določim odločilo, da jih trpi sama.

K III. točki izreka

69. Odločitev o stroških druge stranke z interesom je sodišče sprejelo na podlagi določb ZPP, ki urejajo povrnitev stroškov stranskemu intervenientu[20] in se v upravnem sporu na podlagi prvega odstavka 22. člena ZUS-1 smiselno uporabljajo za vprašanja postopka, ki niso urejena v ZUS-1. ZPP določa, da mora stranka, ki v pravdi ne uspe (načelo uspeha), povrniti nasprotni stranki in njenemu intervenientu stroške postopka (prvi odstavek 154. člena ZPP). V konkretni zadevi je druga stranka z interesom v postopku sodelovala kot intervenient na strani tožnice,[21] ki ni uspela, zato druga stranka z interesom v skladu z določbami ZPP trpi stroškovne posledice, ki zadanejo tožnico. Njeno zahtevo za povrnitev stroškov postopka je zato sodišče zavrnilo.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Celje, 1. september 2026

Višja sodnica:
Irena Peer

20 Primerjaj VSRS sklep I Up 276/2013 z dne 21. 11. 2013.

21 Druga stranka z interesom se je pridružila navedbam tožnice in se je zavzemala za to, da sodišče odloči tako, kot je predlagala tožnica. Jasno je torej, da je v postopku zasledovala iste interese kot tožnica.